

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti mínění stěžovatelčinu, že exekuce v tomto případě neměla býti povolena, poněvadž exekuční titul (rozsudek přátelské arbitráže v Hamburku) vydán byl v březnu 1923 a smlouva mezi republikou Československou a říší Německou o ochraně právní a právní pomoci ve věcech občanských uveřejněná ve sbírce zákonů a nařízení pod čís. 130 z roku 1924 nabyla platnosti teprve 28. června 1924, neboť smlouva tato se na exekuce nevztahuje, nýbrž vládní vyhláška ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. Pokud jde o otázku, zda pro povolení exekuce bylo potřebí provéstí řízení delibacní v tuzemsku, jak to německý civilní řád v §u 722 pro vykonatelnost exekuce v Německu na základě cizozemského rozsudku stanoví, jest poukázati na to, že čs. zákonodárství delibacního řízení nezná. Je proto zcela bezvýznamno, že v říši Německé na základě cizozemského rozsudku jen tehdy exekuce povolena býti může, byla-li rozsudkem o vykonatelnosti ve smyslu §u 722 něm. c. ř. s. exekuce prohlášena za přípustnou, ježto vzájemnost svrchu uvedenou vládní vyhláškou zaručená není odvislou od řízení, jehož ten který ze smluvních států za účelem přípustnosti exekuce na základě cizozemského titulu používá, nýbrž stačí, že se exekuce v cizím státě na základě cizozemského titulu připouští. Není proto ani v tomto směru dovolací rekurs odůvodněn. Pokud konečně jde o otázku, zdali povolení navržené exekuce z důvodu §u 81 čís. 4 ex. ř. mělo býti odepřeno, jest v tomto případě pro zodpovědění této otázky jedině rozhodným obsah exekučního titulu, tedy nálezu přátelské arbitráže hamburské. Z obsahu tohoto nálezu, zvláště z jeho důvodů není však patrné, že šlo zde o obchod diferenční a nemohla proto tato okolnost při rozhodování o návrhu na povolení exekuce vzata býti v úvahu, když námitky, že jde o obchod diferenční, stěžovatelka jedině rekusem uplatňovala a nikoli odporem ve smyslu §u 83 ex. ř., jak v takovém případě náleží (viz motivy k cit. §u), když z listin návrhu exekučnímu připojených (exek. titulu) není skutkový podklad námítky zřejmý.

Čís. 5519.

Opustí-li manželka svémocně společnou domácnost anebo, lze-li ji neb i jí přičítati vinu na tom, že manželské spolužití bylo fakticky přerušeno, nemůže žádati na muži výživu. Nemůže-li však z viny manželovy sdíleti s ním společnou domácnost, musí jí manžel po případě v penězích přispívati na slušnou výživu jeho jmění přiměřenou.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1925, Rv I 1442/25.)

Žalobě odloučeně žijící manželky proti manželi o placení výživného procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl a uvedl ku konci důvodů: Uváží-li se, že žalobkyně se žalovaným zle nakládala a i majetek mu zlomyslně poškodila, dlužno dojíti k názoru, že manželské spolužití je nemožným, jak obě strany souhlasně uvádějí, že však tuto nemožnost zavinily obě strany svým ne-

ústupným chováním. Povinnost manželku dle §u 91 obč. zák. živiti předpokládá společné manželské žití dle §u 92 obč. zák. Pak-li však manželka nemožnost tohoto spoluzití spoluzavinila, nemůže činiti nárok, aby jí manžel poskytl výživu při odděleném bydlišti. A tuto nemožnost žalobkyně svým jednáním spolu přivodila.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Správně jest, že dle §u 91 obč. zák. jest manžel povinen, by manželce poskytoval slušnou výživu jeho jmění přiměřenou, a že s druhé strany dle §u 92 obč. zák. manželka má s ním sdíleti domácnost a dle svých sil ho podporovati. Při tomto pravidelném stavu bude manželka dostávatí zákonnou výživu in natura. Ze vzájemného poměru předpisů §§ 91 a 92 obč. zák. plyne, že, opustí-li manželka svémocně společnou domácnost, anebo lze-li jí přičítati vinu na tom, že spoluzití manželské bylo fakticky přerušeno (§ 93 obč. zák.), nemůže žádati na muži výživu, a že v opačném případě, pakliže vinou manželovou nemůže manželka s ním sdíleti společnou domácnost, musí jí manžel po případě v penězích přispívati na slušnou výživu jeho jmění přiměřenou. Proto správně postupoval odvolací soud, uvažuje, zda jest tu i spoluvina manželčina na faktickém zrušení manželského spoluzití, správněji řečeno, zda žalobkyně měla důvod k opuštění společné domácnosti. Odvolací soud ze zjištěných skutečností zcela správně a výstižně dovodil, že jest žalovaná spoluvinná na nemožnosti manželského spoluzití, a stačí dovolatelku prostě odkázati na důvody rozsudku napadeného. Ze zjištění těchto vychází zejména na jevo, že žalovaný žalobkyni nikdy z domu nevyháněl a ani jí vážně nevyhrožoval, ale že naproti tomu žalobkyně již před sňatkem projevila sklon k rozvodu, se žalovaným zle nakládala a i majetek mu zlomyslně poškodila. Neměla tedy žalobkyně důvodu, by přerušila společnou domácnost, a proto nemohlo býti jejímu dovolání vyhověno.

Čís. 5520.

Spory ze smlouvy služební jsou spory feriálními (§ 224 čís. 5 c. ř. s.) bez rozdílu, zda jde o zřizence vyšší, či nižší.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1925, Rv I 1757/25.)

Ve sporu obchodního pomocníka proti zaměstnavateli o služební požitky odmítl N e j v y š š í s o u d žalobcovu dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce opírá žalobní žádání o tvrzení, že byl žalovaným ustanoven za obchodvedoucího v jeho pobočném obchodě za úplatu 8%—10% z obrátu v tomto obchodě a volný byt, že byla umluvena půlroční výpověď vždy jen 1. ledna a 1. července, že však ho žalovaný propustil